

CHƯƠNG BA

LL12 và Đặng Tiểu Hoa trên chiến trường quốc tế

*

Hai tên quan Á-rập vẫn ở lại trong phòng để bàn bạc và giữ valise quần áo với cái sắc tay của LyLy và hai giấy thông hành. Sự tình trước mắt, không có mặt ông Mustafa, Lyly nhắm không thể biện bạch chống đối bọn họ, nên lẳng lẳng đi theo tên hạ sĩ ra cửa.

Cả hai xuống tầng dưới quán ăn, đi ra đường lộ rồi băng qua bên kia đường, đi dọc bên lề một khoảng thì đến chỗ có hai xe jeep và một xe camion chất đầy những thùng carton chứa rau cải và trái cây đậu nơi đó.

Tên hạ sĩ ra dấu bảo nàng lên ngồi nơi băng ghế trước của chiếc camion, rồi đóng cửa xe lại.

LyLy có chút ngạc nhiên, vì khi nãy nàng nghe tên Trung Tá ra lệnh tên này đưa nàng vào nhà giam ở thành phố quân đội. Nàng những tưởng hẳn ta sẽ dắt nàng lên xe jeep đưa đi, không ngờ lại là xe chở hàng! Nhưng LyLy không lên tiếng hỏi, vì xem chừng hẳn không biết tiếng Anh nên mới ra dấu «chỉ chỗ» bảo nàng lên xe.

Còn nàng từ lúc bị khám xét hành lý trong phòng quán trọ, vì không muốn nhóm binh lính ở đây biết mình nói và

hiểu Á-rập nên vờ như không hiểu ngôn ngữ của họ. Thành ra lúc này nàng đành phải ngậm câm, không lên tiếng.

Cũng may tên hạ sĩ không có thái độ hung hăng và không xem nàng như tù nhân. Có lẽ vì nàng ngoan ngoãn theo lệnh hắn, mà cũng có thể hắn được lệnh cấp trên không được đối xử vô lễ với nàng?

Cho nàng vào chỗ ngồi và sau khi đóng cửa xe lại, hắn đi một vòng phía sau camion. LyLy đoán là hắn muốn kiểm lại các thùng hàng trước khi đi? Sau cùng hắn leo lên chỗ tay lái và mở máy cho xe chạy...

Không hiểu vì xe cỡ quá nặng, hay vì xe đã quá cũ mà tốc độ tiến tới thật chậm. Phải mất năm bảy phút xe mới ra khỏi con đường của khu xóm tí teo đó và chạy cả giờ sau thì xe không còn trên đường lộ mà chạy trên đường mòn giữa đồng cát của vùng sa mạc.

LyLy đã nghe biết là hắn sẽ đưa mình đến nhà giam ở thành phố quân đội, nhưng giờ thấy xe lại chạy vào vùng sa mạc không dân cư, trong lòng có chút thắc mắc lo âu nhưng không thể mở miệng hỏi, đành chỉ lấy mắt quan sát đó đây...

Trời bây giờ đã tối hẳn, khoảng đường mòn này không có cột đèn điện, nhưng trên nền trời trắng sao vắng vặc, nên mặc dù hành trình vào ban đêm Lyly vẫn có thể nhìn thấy cảnh vật đó đây...

Chỉ có điều «đó đây» bây giờ trước mắt nàng chỉ thấy trời và biển cát mênh mông... Mà cũng may nàng bị đưa đi vào thời điểm không còn mặt trời, nên không bị cái nóng thiêu

đốt của thái dương! Và sa mạc vào đêm trăng, sao... thì không cảnh trí nào đẹp bằng.

Im lặng nhìn trăng sao trên trời, LyLy bỗng hồi nhớ đêm nào trong vùng sa mạc Al-Ain, nàng với thân phận một cô dâu nô lệ bị hình phạt của Lãnh Chúa Abdul. Nàng được Vân Trường giải thoát khỏi toà lâu đài đưa lên xe chạy trốn, rồi lạc vào vùng sa mạc hoang vu.¹

Hôm đó cũng nhằm vào đêm trăng sao thật tỏ, nhưng khí trời ở đó vào mùa ấy lạnh băng băng. Vân trường bị thương trầm trọng, nàng cuống cuống lo âu nên không còn tâm sức để thưởng thức sa mạc về đêm.

Bữa nay trăng sao cũng rất đẹp, khí trời lại mát mẽ không giá buốt. Thế nhưng, với tình trạng của một kẻ bị đưa vào nhà giam, thì làm sao có nổi vui mừng hứng khởi mà để tâm thưởng thức khung trời mờ ảo dưới ánh trăng khuya?

Đang lúc trong lòng có chút cảm xúc, xen lẫn bi thương trước cái đẹp của trời đất, bỗng nhiên LyLy trông thấy từ xa, giữa đồng cát trống trải phía trước có vô số quân xa, xe tăng thiết giáp với súng phòng không... hàng hàng lớp lớp, nằm dọc năm ngang... không thể nào đếm hết! Y như nơi này đang bày trận trước cuộc giao tranh và Saddam muốn cho phe địch thấy rõ vũ khí hùng hậu của mình.

Gần hai tháng qua, theo ông Mustafa ghé qua nhiều vùng quân sự và theo dõi tình hình chính trị trong ngoài... LyLy biết được Mỹ và Đồng Minh đã oanh tạc vùng đất chiếm được của Saddam ở Kuwait và đẩy lui quân Iraq ra khỏi biên giới.

¹ Xem song điệp LL12 và 01

Xem thế trận chiến giữa Mỹ với Đồng Minh và Iraq đã thật sự bùng nổ và hai phe đang dàn trận đánh nhau vùng biên giới giữa hai nước Kuwait và Iraq là vùng này. Một nơi có nhiều giàn khoan dầu của Kuwait, mà Saddam tuyên bố thuộc sở hữu của mình.

Nhìn cảnh tượng chiến tranh phô bày trước mắt Lyly chấn động tâm thần, than thầm:

«Vì một chuyến bay xui xẻo bị bắt làm con tin, mà ta rơi vào địa bàn của cuộc chiến thế giới. Nếu ta không bị quân Iraq giết vì nghi ngờ là điệp viên CIA, thì cũng có thể chết vì bom đạn của hai phe lúc đánh nhau!»

Ý tưởng ấy khiến LyLy nghe con tim nhói đau khi nghĩ rằng chuyến đi này mình khó thể bình an trở về, mà có thể sẽ là chuyến đi cuối cùng trong đời. Nước mắt nàng tự nhiên ứa ra...

Chưa có bao giờ nàng có tư tưởng bi quan đến thế!

Giờ phút trầm trọng này nàng nhớ đến mẹ cha đang sống hiu quạnh ở vùng quê, ngoại thành Paris. Lâu rồi nàng vì bận rộn với công tác đã không thường xuyên viếng thăm cha mẹ.

Nàng càng không thể quên lời hò hẹn với Vân Trường trong chuyến công tác chung ở thành phố Tân Gia Ba vào những ngày này...

Những ngày nàng bị kẹt ở đây, không liên lạc được thế giới bên ngoài, không liên lạc được với Chef. Còn chàng, ở phương trời đó... khi biết tin nàng lạc vào trận địa của Iraq, chắc phải lo lắng đảo điên!

Trong khi tâm tư Lyly âu sầu áo não, tên hạ sĩ tài xế Imek bỗng thắng xe lại và chạy chậm chậm, rồi dừng trước một cánh cửa to rộng nhô lên phía trước một ngọn đồi. Tên hạ sĩ nhả đèn xe làm hiệu, tức khắc cánh cửa tự động mở ra và hấn ta nhấn ga chạy phon phon vào con đường trong ngọn đồi đó, hai bên có tường vách đúc như thành trì, trên nóc cũng đúc. Đường tráng nhựa nên bánh xe lăn êm ru, chớ không nghe rì rào như lúc chạy trên đường mòn cát và đá bên ngoài.

Mới đầu nàng tưởng tên hạ sĩ đã đưa nàng đến nơi và xe đang chạy vào hầm garage của nhà tù. Nàng nhủ thầm:

«Chắc hẳn chỗ này là nhà tù xây dưới một ngọn đồi của vùng sa mạc».

Nhưng không! Xe vẫn tiếp tục chạy quanh qua quẹo lại trên những con đường hẹp dưới hầm. Những con đường không phải tối âm u, mà tỏ rõ như ban ngày, bởi những ánh đèn màu tỏa ra từ các dãy phố nằm dọc nằm ngang liên tục nối tiếp nhau. Rõ ràng là một thành phố nằm dưới đồi cát giữa lòng sa mạc, chớ không phải chỉ là hầm garage xe.

Một thành phố dưới lòng đất, tất nhiên không thể có ánh mặt trời, dù là ban ngày. Nhưng dưới hầm này đèn điện chiếu tỏa khắp nơi, thì ngày hay đêm cũng không có gì khác biệt. Còn phố xá thì là những dãy nhà dọc ngang theo những con đường, hay có thể nói là từng phòng ngăn bởi mặt vách đúc, phía trước là khoảng sân lát đá cho người đi bộ và khoảng đường cho xe chạy.

Thật ra Lyly đã từng viếng những thành phố dưới lòng đất ở một vài nước trên thế giới. Những xứ mà khí trời quanh năm buốt giá, người ta xây thành phố dưới lòng đất để tránh

mưa gió bão tuyết. Cũng có những thành thị vì quá đông dân cư, đường xe nghẹt cứng, di chuyển khó khăn, người ta xây thêm phố dưới hầm để người dân có thể dễ dàng đi lại, mua sắm, dạo phố một cách thoải mái, bất cứ lúc nào. Cho nên những thành phố dưới hầm thiên hạ lúc nào cũng rộn rịp.

Bữa nay, người lính đưa LyLy tới thành phố này nằm dưới lòng cát, giữa sa mạc, lại vào giờ đã khá khuya, nên cửa nẻo các gian phố đều đóng, mà cũng không lai vãng bóng người.

Sự vắng lặng ở đây khiến LyLy có cảm tưởng như một thành phố ma!

Cũng có thể vì đây là thành phố quân đội, mà khi nãy trung Tá Iraq bảo tên hạ sĩ đưa nàng tới nhốt ở đây. Vậy nên nơi này là chỗ trú quân binh của Saddam và cũng là chỗ nhốt tù binh địch thì làm gì có phố phường mua bán rộn rịp như phố phường vùng dân sự?

Đang khi Lyly suy nghĩ miên man, tên hạ sĩ vẫn tiếp tục chạy quanh co trong khu phố, một lúc đến con đường có tiệm buôn, có quán ăn, có cửa hàng các thứ... Nơi này hoàn toàn khác với đoạn phố mà LyLy vừa thấy qua.

Hoá ra dưới hầm này còn có khoảng phố giống như phố dân sự!

Bấy giờ xe đã dừng, tên hạ sĩ ra dấu bảo nàng xuống xe, và chỉ chỗ bảo nàng theo hắn đi vào một căn phố, hay cũng có thể nói là một gian phòng khá rộng không cửa, bên trong chất đầy những thùng rau cải, trái cây... Phía sau có một gian phòng khác, cách ngăn bởi một mặt vách đúc và cửa ra vào

bằng gỗ quý, mà phía trước cửa đó còn có thêm lớp cửa song sắt với ổ khoá. Cửa sắt này LyLy thường thấy ở các tiệm buôn. Là loại cửa lúc đóng hay mở chỉ kéo ra, kéo vào. Các song sắt như sợi giây lò-lỏi xiềng xích với nhau không che kín, nhưng chắc chắn và an toàn.

Hắn lấy chìa khóa mở cánh cửa sắt, rồi xô nhẹ cánh cửa phía sau. LyLy thấy ngay bên trong là chỗ ở, hay nói đúng ra là một phòng khách. Hắn nhường lối cho nàng đi vào bên trong, rồi xoay người bước nhanh ra ngoài, kéo cánh cửa sắt lại. LyLy giật mình đánh thót vì thái độ của hắn quá nhanh, nàng không ngờ trước, nên trở mắt nhìn hắn...

Hắn thấy nàng không có phản ứng gì nên cho tay vào túi quần lấy chìa khóa, khoá cửa sắt lại, nhốt nàng bên trong!

LyLy tuy biết trước là mình sẽ bị nhốt một nơi gọi là nhà tù, nhưng trong lòng còn đang thắc mắc về nhà tù không giống chỗ giam tù, bên ngoài y như nhà dựa chứa thực phẩm, bên trong y như chỗ ăn ở của người bình thường, rồi thành linh bị tên hạ sĩ khoá cửa nhốt lại. Vì vậy LyLy mới sững sốt một giây. Cũng may nàng định tĩnh tinh thần ngay sau đó.

Nàng nghĩ, giờ phút này nàng không cần che giấu tên hạ sĩ việc mình nghe và hiểu Á-rập. Nàng cần phải hỏi hắn vài điều về tình trạng tù nhân của mình và cuộc sống chỗ này ra sao?

Miệng nàng hé ra... nhưng LyLy chưa kịp nói lời nào, hắn đã xoay người chạy biến ra xe như bị ma đuổi.

LyLy nghĩ:

«- Bộ tên này sợ ta la lối phản kháng nên mới bỏ chạy như điên chó gì?!»

Nàng toan lớn tiếng gọi hắn. Nhưng chợt thấy hắn chạy quỳnh ra xe là để mang các thùng rau cải trái cây trên camion xuống, rồi vác lên vai đem vào nhà. Xem ra bên ngoài chỗ này đúng thật là kho chứa thực phẩm của quân đội!

Chưa hỏi được điều gì với tên hạ sĩ, LyLy đứng yên một chỗ sau lớp cửa song sắt theo dõi mọi cử động của hắn... Nhờ đèn điện rục chiếu khắp nơi nên nàng thấy rõ tên nọ chạy ra, chạy vào... Hắn thở hồng hộc vì phải khiêng vác những thùng thực phẩm khá nặng. Phải cả giờ sau hắn mới đem hết các thùng trên camion vào nhà.

Đoán chừng hắn đã xong việc, LyLy sợ hắn bỏ đi nên lớn tiếng chặn bước chân của hắn:

- Này ông Imed! Ông khoan đi! Cho tôi hỏi thăm.

Từ khi được lệnh cấp trên đưa nàng về nhà giam, hắn bảo sao, nàng ngoan ngoãn làm theo và suốt cuộc hành trình mấy tiếng đồng hồ ngồi bên cạnh hắn, đến lúc xe dừng lại, lúc bị hắn nhốt vào phòng trong... LyLy im ru không nói năng, y như người câm, tuy sắc mặt có ưu tư lo lắng, nhưng cũng không khóc lóc hay la hét chống đối, khiến cho tên hạ sĩ Imed lấy làm lạ, trong lòng hắn có chút tội nghiệp. Hắn nghĩ:

«Có lẽ cô ta quá sợ hãi và lại không hiểu hay nói được ngôn ngữ xứ mình, nên mới ngoan ngoãn làm theo chỉ thị của ta.»

Không ngờ giờ chót, lúc hắn sắp bỏ đi, bỗng nghe cô nàng lên tiếng, gọi đích danh mình, lại nói tiếng Á-rập, chớ không phải tiếng Anh. Hắn giật mình ngạc nhiên, trở mắt nhìn nàng...

LyLy nói thêm:

- Ông khoan đi! Hãy cho tôi biết tình trạng của tôi ra sao? Chỗ này là thật sự là nhà tù? Và không có tù nhân nào, ngoài tôi? Chef của ông muốn nhốt tôi ở đây bao lâu?

Nàng hỏi một hơi, nói Á-rập quá rành! Hắn nghe mà không tin tai mình đã nghe, sững sốt một lúc mới quay bước trở lại đi đến cận cửa sắt đứng đối diện với nàng. Hắn nói:

- Hoá ra cô biết nói Á-rập à? Tôi muốn nói vài điều với cô trước khi rời chỗ này, ngặt tôi không rành tiếng Anh. Giờ nếu cô hiểu và nói Á-rập thì tốt lắm! Phòng này không phải là nhà tù, mà là chỗ ở tạm của quan phụ tá Trung Tá Talal. Trong phòng có đầy đủ tiện nghi. Có lẽ tình trạng tù nhân của cô chưa xét xử, nên Trung Tá bảo tôi đưa cô đến tạm giam chỗ này. Bây giờ tôi ra về. Giờ này còn khuya, cô hãy đi ngủ. Ngày mai sẽ có người đến đây cho cô biết thêm về tình trạng của cô.

Hắn nói một hơi, rồi xoay người phóng nhanh ra đường.

Câu nói của hắn hầu như đã quá đủ những điều LyLy muốn biết, nên nàng để mặc hắn đi.

Nàng đứng lặng nhìn theo hắn cho đến khi hắn lên camion rô máy chạy đi, mới xoay người nhìn vào trong...

Khi này, lúc tên hạ sĩ xô cánh cửa bên trong, bảo nàng đi vào, nàng chỉ thoáng thấy là phòng khách của một chỗ ở.

Bây giờ bước vào trong, nhìn kỹ đó đây... nàng nhận ra gian phòng này tuy không rộng lắm, nhưng trang bị đầy đủ cho người ở sống thoải mái. Bên phải có salon, có kệ sách, có máy nghe nhạc... Bên trái có bàn ăn với 4 ghế ngồi và phía sau bàn ăn là khoảng làm bếp với các kệ tủ, có bồn rửa, vòi nước, tủ lạnh, lò điện, máy lọc cà-fê, máy rửa chén v.v... Tóm lại là một chỗ ở có trang bị đầy đủ những thứ cần dùng.

Theo lời hạ sĩ Imed nói lúc này, đây là chỗ ở của quan phụ tá của Trung Tá Talal. Vậy chắc hẳn cũng vào cấp bậc Trung Úy hay Đại úy? Chỗ ăn ở của sĩ quan, hèn chi trang bị những tiện nghi như một appart ở các thành phố lớn Âu Mỹ!

LyLy nghĩ:

«Chỗ ở này chắc phải có phòng ngủ, phòng tắm, nhà vệ sinh v.v...»

Quả đúng như LyLy dự đoán! Lúc nàng mở cánh cửa cạnh phòng khách thì thấy là phòng ngủ. Phòng này có chu vi khá rộng và quanh bốn mặt vách có kê rất nhiều tủ chứa đồ đạc quần áo. Lạ một điều tủ thì nhiều san sát, nhưng trong phòng chỉ có một cái giường nhỏ đủ chỗ một người nằm. Từ phòng này có một cánh cửa ăn thông với phòng tắm.

LyLy buộc miệng kêu nhỏ:

«- Ô, quả là đặc biệt! Một chỗ ở khá tiện nghi trong thành phố dưới lòng sa mạc lại là nhà tù dành cho ta!»

Nàng nói cùng với tiếng cười nhẹ.

Chỉ có điều giọng cười của nàng nghe như tiếng kêu tuyệt vọng, chớ không là tiếng phát ra từ niềm vui trong lòng!

Bỗng nhiên nàng nghe tâm tư và thể xác mệt nhoài! Có lẽ vì nàng trải qua cuộc hành trình cả ngày ngồi trên xe, tới khách sạn chưa kịp nghỉ ngơi, chưa kịp ăn tối, đã gặp phải rất rối vào tù. Mà cũng có lẽ tâm trạng của nàng bất an, vì tuy bị nhốt chỗ ở tiện nghi, không ghê sợ gớm ghiết như chỗ giam tù, nhưng nằm trong thành phố dưới lòng sa mạc, xa cách thế giới bên ngoài, thì nơi đây không còn là thế giới nàng đang sống nữa!

Thâm tâm nàng nghĩ, có lẽ nhà tù này đáng sợ hơn bất cứ nhà tù nào khác của thế giới bên ngoài!

Ý nghĩ ấy khiến LyLy rùng mình sợ hãi! Nàng nhủ với mình:

«- Ta cần phải ngủ một giấc dài để quên đi những lo lắng trong lòng.»

Nàng bước tới bên giường, nhưng chưa kịp nằm xuống mới để ý thấy giường tuy có nệm nhưng không có tấm trải, cũng không có chăn gối!

Đoán chừng tấm trải, chăn, gối... chủ nhà cất trong tủ, nên LyLy bước tới mở cái tủ cạnh giường ngủ để tìm. Ngờ đâu bên trong chỉ thấy hàng hàng lớp lớp... áo quần của binh lính.

Có chút ngạc nhiên, LyLy lục tìm các tủ khác trong phòng, cũng chỉ thấy quần áo và vật dụng của quân đội, sắp xếp thật ngăn nắp.

Thì ra căn phòng này chỉ là phòng chứa quân y!

Cái tủ cuối cùng nàng mở ra thấy chứa đầy «mền nốp» của nhà binh. Tức là cái «nốp» bằng vải bên trong có lót bông thật ấm, đủ lớn cho một người chui vào, vừa làm nệm, vừa làm chăn, mà binh sĩ khắp nơi dùng lúc đi hành quân. (Dân thường đi chơi cắm trại cũng xài loại «mền nốp» này. Nông dân Việt Nam ở miền quê cũng có cái nốp đan bằng cỏ, hoặc bằng mây).

Không tìm được gối, song tối đêm đó toàn thân mệt nhừ, LyLy chui vào «nốp» ngủ một giấc thật say. Khi nàng tỉnh dậy nhìn đồng hồ nơi tay mới thấy đã 9 giờ sáng.

Thật ra giờ giấc ở thành phố dưới lòng đất không có ánh mặt trời thì khó phân biệt rõ ràng ngày hay đêm, buổi sáng hay buổi tối, bởi ánh đèn điện lúc nào cũng rục chiếu. Cái khác nhau là ban đêm thì yên tĩnh, còn ban ngày thì ì ầm bởi tiếng xe chạy trên đường, tiếng khoa động, tiếng cười nói của người và người.

Nghe tiếng ồn ào bên ngoài, LyLy biết là thiên hạ hoạt động cả rồi nên không muốn ngủ nán thêm. Nàng rời giường vào phòng tắm lau rửa, lúc trở ra phòng khách chợt trông thấy valise quần áo của mình trên ghế bành.

Cái valise này hôm qua bị đám quân nhân của tướng Hakim khám xét và giữ lại. Bây giờ sau khi lấy những tài liệu bên trong, họ hoàn trả lại nàng valise với mớ y phục và vật

dụng của nàng. Có lẽ sáng nay hạ sĩ Imed đã đem đến lúc nàng còn ngủ say, nên hắn bỏ valise trong phòng khách rồi êm thắm rút lui? Và tên nọ hiện còn đang ở nhà chứa thực phẩm chờ nàng thức?

Không chần chờ, nàng chạy tới mở cánh cửa nhà trong nhìn qua song cửa sắt...

Quả thật bên ngoài có người!

Người ấy đang khom mình bên chiếc bàn con húi hoái viết chi chi đó trên một quyển sổ nhỏ. Vì hắn quay lưng về phía nàng, nên từ bên trong nàng không nhìn thấy mặt mày.

Nhưng hình như không phải hạ sĩ Imed? Vóc dáng hắn nhỏ thó, chớ không cao lớn như tên kia? Thỉnh thoảng hắn ngưng viết, bước tới xăm xoi những thứ trong thùng hàng. Xem chừng như hắn đang kiểm tra nguyên liệu để ghi lên sổ sách?

LyLy đứng im ru quan sát hành động của hắn...

Thình lình hắn xoay người quay mặt nhìn vào trong... bất chợt bắt gặp LyLy đang chăm chú nhìn mình. Hắn liền buông sổ sách trên tay xuống bàn, tất tả chạy đến bên nàng.

LyLy vừa trông thấy mặt hắn cũng ngỡ ngàng chới với, khi nhận ra hắn không phải hạ sĩ Imed!

Sở dĩ nàng kinh ngạc sững sờ, vì hắn không phải là đàn ông, mà là một nữ sĩ quan! Hay cũng có thể nói là một mỹ nhân trong lớp áo nhà binh, với cấp bậc Trung Úy.

- Cô đã thức rồi à? Thức ăn sáng và thức ăn trưa của cô tôi đã để sẵn trong tủ lạnh trong nhà. Buổi chiều sẽ có người mang đến thức ăn khác.

Cô ta nói tiếng Anh, giọng Anh rõ ràng dễ nghe như người từng sống ở Anh quốc nhiều năm, chớ không phải giọng của người Á-rập hay người ngoại quốc nói tiếng Anh.

LyLy cúi đầu chào cô ta cùng với nụ cười, đáp bằng tiếng Á-rập:

- Tôi vừa mới thức dậy chưa kịp mở tủ lạnh, nên không biết cô đã mang cho tôi các thứ để trong đó. Dù sao thì tôi rất cảm ơn cô đã đem thức ăn cho tôi. Sự thật tôi đang chờ gặp được người đến đây để hỏi vài điều. Cô có thể nào cho tôi biết những điều tôi hỏi không?

Có lẽ tên hạ sĩ Imed chưa báo cáo việc nàng biết Á-rập, nên khi nghe nàng nói một tràng Á-rập quá rành, cô ta hết sức ngạc nhiên, nên nhìn nàng chăm chăm một lúc mới nói:

- Hoá ra cô biết tiếng nước tôi! Trung tá Talal và Đại Úy Mahmoud không cho tôi biết việc này. Dù sao thì cô muốn hỏi tôi điều gì?

- Tôi bị nhốt ở nhà tù này bao lâu nữa?

Cô ta không trả lời câu hỏi của nàng, cười nhẹ, hỏi lại:

- Cô cảm thấy chỗ này giống nhà tù sao?

- Không giống! Nhưng sống một nơi không có tự do, như con chim bị nhốt trong lồng thì dù chỗ ở tốt đẹp thế nào cũng coi như là nhà tù.

Cô ta gục gật đầu:

- Cô nói rất đúng. Nếu là tôi bị nhốt một chỗ ở xa lạ như vậy chắc tôi chết vì sợ! Nhưng mà...

Cô ta vụt ngưng lời, chiếu đôi mắt to đen nhìn nàng nói tiếp:

- Nhưng mà... xem ra cô là một người rất can đảm, không biết sợ gì cả!

- Sao cô lại nghĩ vậy?

- Sắc mặt cô rất bình thản. Dường như đêm qua cô ngủ say đến sáng, ngay cả lúc tôi vào trong nhà cô cũng không hay biết.

LyLy cười nhỏ:

- Tôi ngủ để quên nỗi lo sợ trong lòng đó chứ?

Nàng nói đúng một nửa. Có nghĩa là trong lòng nàng quả có lo lắng bất an, nàng ngủ để quên đi. Nhưng nghề của nàng vào sinh ra tử là chuyện thường xảy ra. Cho nên nàng bình tĩnh trước nghịch cảnh và chờ đợi những gì sẽ đến. Chính nhờ vậy mà nàng mới có được nét mặt thản nhiên như không có gì!

Sự thật từ khi LyLy bị chuyển bay đi Singapore bỏ sót lại ở phi trường Bagdad, bị dính líu đến cái chết của tên sĩ quan

an ninh ở phi trường, rồi thời gian theo ông Mustafa đi đây đó những vùng quân sự Iraq... Sau cùng bị mấy tên quan của Iraq bắt vì những tài liệu mật mà ông Mustafa cất giấu trong valise. Tất cả... tất cả... những sự việc xảy ra cho nàng trong chuyến đi này y như một ác mộng. Nàng có cảm tưởng mình đang sống trong ác mộng mà không biết lúc nào tỉnh dậy?

Người nữ quân nhân nghe nàng vừa cười vừa nói: «ngủ để quên lo sợ» cô ta cũng cười theo. Cô nói:

- Phải nói là lần đầu tôi gặp một cô gái gan dạ như cô. Bởi vì nếu cô gái nào khác khi bị nhốt ở một chỗ xa lạ dưới lòng sa mạc, chắc phải sợ hãi chết ngất.

LyLy đưa mắt nhìn cô ta... tuy cô không trang điểm mà làn da mịn màng, gương mặt đẹp thanh tú của người Trung Đông, mắt to, mũi cao thẳng, mi công dài... Trong bộ quân phục bó sát thân thể, trông cô vừa hào hùng vừa mỹ lệ.

LyLy buộc miệng khen:

- Cô đẹp quá! Từ khi đến xứ này, tôi chưa gặp ai đẹp như cô!

Cô ta cười tươi, nói nửa đùa nửa thật:

- Được một người đẹp khen mình đẹp, chắc không phải là lời giả dối. Cám ơn cô!

Cho tới lúc đó, kẻ đứng bên ngoài, kẻ đứng bên trong, trò chuyện qua song cửa sắt. Câu khen tặng của LyLy khiến cô ta vui vẻ trong lòng, lập tức lấy chìa khoá mở cửa sắt, lách mình vào trong, rồi nắm tay nàng kéo đến ngồi trên chung với cô

trên băng ghế dài trong phòng khách. Cử chỉ của cô đối với LyLy thân thiện ưu ái như đôi bạn thiết lâu ngày.

Người Á-rập tính tình cởi mở, thân thiết nhanh, mà tức giận thù hằn cũng nhanh. LyLy biết rõ bản tính của họ nên không ngạc nhiên lắm về thái độ của cô ta.

Nhìn bản tên đính trên áo trước ngực cô ta: «Trung Úy Aisha» LyLy đổi giọng thân thiện, gọi:

- Trung Úy Aisha! Tôi có thể gọi tên cô chứ?
- Dĩ nhiên! Cứ gọi tôi là Aisha! Còn cô? Tên cô là...
- Liu! Tên tôi là Liu!
- Cô là dân nước nào?
- Tôi gốc người... Hoa, Tân Gia Ba.

Cả hai nói đến đó bỗng có tiếng xe đỗ trước nhà dựa. Aisha liền đứng lên nói:

- Xin lỗi, tôi phải ra ngoài giao hàng. Một lúc chúng ta nói chuyện tiếp. Nếu cô thấy đói thì hãy tìm thức ăn tôi để trong tủ lạnh.

- Vâng! Cảm ơn cô!

Aisha đi ra bên ngoài, LyLy mới đi tới mở tủ lạnh, thấy có chuối, cam quýt, trái trạng sư (avocat) và mấy bít thịt nguội, cá khô, sữa tươi, phó mách (cheese), bánh mì Á-rập ...

Nàng mở ngăn tủ bếp thấy chén đĩa, ly tách dao nĩa v.v... ngay cả dụng cụ làm bếp nồi niêu son chảo... thứ chi cũng có đầy đủ cả! Nàng lẩm bẩm nói một mình:

«- Xem ra vị sĩ quan sống ở đây nấu ăn thường xuyên nên mua sắm đủ vật dụng trong nhà.»

Tuy có đói bụng, nhưng LyLy không có tâm trạng ăn uống. Thấy cà-phê có sẵn trong máy, LyLy lấy cho mình một tách cà-phê, rồi ngồi trên ghế salon vừa uống vừa nghĩ ngợi miên man những ngày sắp tới của mình ...

Khi này Aisha chưa trả lời những câu hỏi về tình trạng của nàng, hay cũng có thể cô ta không biết gì, hoặc không muốn nói gì! Dù sao nàng hy vọng với chút cảm tình qua cuộc tiếp xúc ngắn ngủi vừa qua, cô ta sẽ cho nàng biết những điều nàng thắc mắc.

Nàng ngồi chờ Aisha trở lại một phút trôi qua dài bằng một giờ! Cũng may Aisha vắng mặt không lâu lắm. Chỉ khoảng 15 phút sau cô ta trở lại với nụ cười tươi tắn trên môi. Cô hỏi:

- Ủa, cô không đói sao không ăn gì cả?

Cùng với câu hỏi, cô đi tới tủ bếp lấy hai cái đĩa và hai cặp nĩa dao đặt lên bàn ăn, rồi nói:

- Thôi được! Để tôi cùng ăn sáng với cô. Tới đây! Chúng ta vừa ăn vừa trò chuyện.

LyLy mỉm cười gật đầu:

- Cám ơn cô! Cô thật khã ái!

Nàng vừa nói vừa đứng lên đi tới bàn ăn. Aisha đã đang mang các thứ từ tủ lạnh bày lên bàn, đưa tay mời:

- Cô ngồi xuống đi. Xin tự nhiên.

Cả hai ngồi đối diện nơi bàn ăn, cùng ăn bánh mì với thịt nguội. LyLy những tưởng người Á-rập không ăn thịt heo, cô ta mua thịt «ham» là để cho mình. Chừng thấy Aisha cũng ăn «ham» LyLy có chút ngạc nhiên, nhưng không nói gì. Có lẽ cô ta đoán được thắc mắc trong đầu LyLy nên vừa ăn vừa nói:

- Chắc cô ngạc nhiên khi thấy tôi ăn thịt heo phải không? Tôi không theo đạo Hồi, mà theo Tin Lành giáo. Từ nhỏ tôi sống với cha mẹ ở Luân Đôn. Tôi trở về xứ từ năm 16 tuổi. Nay là đã 10 năm rồi. Cha mẹ tôi thì vẫn còn ở lại bên ấy.

LyLy nói:

- Hoá ra vì gia đình cô sống ở Anh, nên không theo Hồi giáo?

Aisha lắc đầu:

- Không phải tất cả người Á-rập đều theo Hồi giáo đâu! Dĩ nhiên người Á-rập theo đạo Hồi chiếm đa số. Số còn lại có người theo Thiên Chúa giáo, Tin Lành giáo, Phật giáo và còn nhiều thứ tôn giáo khác mà dân một vài thôn xóm tôn thờ.

LyLy nghĩ trong lòng:

«- Thì ra mình lầm! Cứ tưởng hễ người Á-rập thì theo đạo Hồi!»

Thấy LyLy trầm ngâm, cô ta hỏi:

- Lúc nãy cô nói, cô có vài điều muốn hỏi tôi. Vậy cô muốn biết điều gì?

- Tôi bị nhốt ở đây bao lâu? Chừng nào tôi mới được tự do về xứ tôi?

Aisha đáp với giọng chân thật:

- Thật tình tôi không thể trả lời hai câu hỏi này. Sáng nay trước khi tới đây tôi được nghe Trung tá Talal kể sơ về cô. Theo ông, hồ sơ mật trong valise hành lý của cô, ông biết chắc phải là của cô, mà của ông Mustafa. Nhưng cô bị nhốt ở đây là vì cô có hai thông hành, một quốc tịch Mỹ, một quốc tịch Iraq. Chính cái thông hành quốc tịch Iraq với cái tên Majik mới khiến cho các quan nghi ngờ cô đến Iraq có mục đích.

LyLy kêu khỏ trong lòng:

«- Thật ra ông Mustafa vì muốn ta không bị làm khó dễ lúc đi đường nên mới mượn cái tên nổi tiếng cho ta mang tên trên thông hành giả. Lúc ấy ta vui mừng lắm, không ngờ là điều xui xẻo!»

Nhìn sắc mặt LyLy trầm ngâm lo lắng, Aisha an ủi:

- Một lúc nữa Trung Tá Talal, thượng cấp của tôi sẽ tới đây gặp cô. Cô cũng không nên quá lo. Miễn là cô nói thật với

ông: «vì sao cô có mặt trên xứ tôi đang lúc chiến tranh và vì sao đi chung với ông Mustafa?»

LyLy nghĩ:

«Ngoài trừ nghề nghiệp của ta và chỉ thị của Chef ta tuyệt đối giữ kín. Còn việc bị bỏ sót trên chuyến bay đi Singapore và trường hợp đi theo ông Mustafa ta cứ nói hết sự thật».

Nghĩ như vậy nên LyLy nói giọng ưu tư:

- Đương nhiên là tôi sẽ nói tất cả... vì sự thật tôi xui xẻo bị kẹt ở đây vào lúc này, chớ không phải tôi đến đây với mục đích...

- Tốt lắm! Nếu sự thật cô không có tội gì, chắc chắn cô được tha về xứ. Vậy cô hãy yên lòng nhé.

LyLy nhìn thẳng vào mặt Aisha, thấy cô ta vừa xinh đẹp, vừa tốt lòng, chứng tỏ một người có tư tưởng mới, sống trong thế giới văn minh, suy xét chính trực, ăn nói xã giao đúng phép.

Thói thường đàn bà con gái khi có chút quyền lực thường kiêu căng hung ác và nhất là rất đố kỵ với người đẹp cùng phái với mình. Aisha là một Trung Úy, một nữ quân, có thể dùng lời nói hay hành động bắt chẹt tù nhân như nàng, nhưng trái lại cô đối xử với nàng rất hài hoà lễ độ. Thật là may mắn cho nàng gặp được người tốt trong hoàn cảnh này.

Cảm tình sôi sục trong tim, LyLy nói với Aisha bằng giọng cảm xúc:

- Cô thật là một người không những đẹp bề ngoài mà nhân cách cũng đẹp. Tôi sẽ không bao giờ quên cô, dù mai này tôi rời Iraq về xứ. Tôi mong...

Nàng chưa dứt câu bỗng có tiếng xe đỗ trước nhà. Aisha phát tay nói với LyLy:

- Xin lỗi! Có binh sĩ đến lấy thực phẩm. Tôi phải ra ngoài giao hàng.

Cô nói xong thì bước gấp ra khỏi cánh cửa sắt. Thành tình cô ta quay mặt bảo LyLy:

- Hay là cô hãy ra ngoài với tôi. Ở trong một mình sẽ buồn lắm đó.

Cô ta nheo mắt khi nói với nàng câu sau. LyLy cười tươi, nói đùa:

- Phải! Ở bên trong song cửa sắt bao giờ cũng ghê rợn và buồn thảm. Được Trung Úy cho phép tự do ra khỏi lồng sắt thì tôi còn gì vui sướng bằng? Cảm ơn Trung Úy.

Nghe nàng gọi mình một lời cũng Trung Úy, hai lời cũng Trung Úy, cô ta cười lớn, trêu:

- Hãy gọi tôi là Aisha! Nếu cô mãi gọi tôi cấp bậc quân nhân, coi chừng tôi ra oai đó nhé?

LyLy cười mơn trớn:

- Người đẹp Aisha! Xin đừng ra oai với tôi!

Nàng vừa nói vừa chạy theo cô ta ra ngoài. Đúng vào lúc có hai tên lính Iraq bước vào nhà dựa chào Aisha theo nghi cách quân đội. Aisha chỉ những thùng hàng mà họ được khiêng đem ra xe, rồi ghi chép vào sổ.

Thấy trong nhà dựa có 2, 3 chiếc ghế, LyLy ngồi trên trên ghế đặt nơi góc phòng, đưa mắt theo dõi Aisha làm việc giao hàng, ghi sổ...

Nàng đoán, trách nhiệm của cô là phân phối thực phẩm cho các các quân vùng này, nên cảm thấy kỳ lạ về việc làm quá tầm thường của một nữ sĩ quan từng du học ở Anh.

Hai tên binh mang ba thùng rau cải và trái cây ra xe jeep xong thì trở vào chào từ giã Aisha theo nghi cách quân đội. Bất ngờ chúng nhìn thấy LyLy, một người xa lạ ngoại quốc ngồi nơi đó, họ trở mắt ngạc nhiên, nhưng không chào nàng, cũng không hỏi Aisha về nàng, lẳng lặng ra xe rồi máy chạy đi.

Họ đi rồi Aisha lấy một cái ghế khác đến ngồi đối diện với LyLy nói:

- Công việc này không phải là của tôi đâu! Bữa nay tôi làm thay cho một nữ binh sĩ lo việc quân nhu, vì cô ta có việc phải làm bên ngoài. Sự thật thì nguyên nhân chính là vì cao cấp của tôi, trung tá Talal, một lúc nữa sẽ tới gặp cô. Ông không muốn có binh sĩ nghe những gì giữa cô và ông ấy nói. Cho nên mới điều cô ấy đi chỗ khác. Còn tôi là sĩ quan thông dịch cho Trung Tá nên mới đến đây vào lúc này.

LyLy gục gật đầu, cười nhỏ:

- Quả thật tôi có chút ngạc nhiên khi thấy một nữ sĩ quan tài sắc như cô làm việc phân phối quân nhu. Hoá ra cô là quan thông dịch!

Nàng nghĩ thầm:

«Hôm qua lúc viếng tướng Hakim và trước mặt hai tên Trung Tá Talal, Đại Úy Mahmoud, ta vờ không biết Á-rập nên bữa nay cuộc gặp mặt họ cho thông dịch viên. Xem chừng hạ sĩ Imed chưa báo cáo việc ta nói Á-rập với hắn. Như vậy cũng tốt! Ta cứ tiếp tục làm kẻ không nghe không hiểu Á-rập để có thể nghe lén tất cả những gì họ bàn bạc với nhau».

Thấy LyLy trầm ngâm, Aisha hỏi:

- Chắc là cô thắc mắc việc tôi đến đây để làm thông dịch viên cho Trung tá Talal và cô?

- Quả thật có một chút thắc mắc! Chỉ vì hôm qua trong lúc chắt vẩn tôi ở khách sạn, ông ấy nói tiếng Anh với tôi.

Aisha gật đầu:

- Phải! Ông ấy biết tiếng Anh, nhưng các quan lớn luôn luôn có thông dịch viên đi kèm, vì đôi khi họ không muốn nói tiếng ngoại quốc. Hơn nữa nhiệm vụ của thông dịch viên còn phải làm việc ghi chép, thu âm cuộc đối thoại và lập báo cáo.

- Hoá ra là vậy!

Trụ Cờ Vàng, chef của nàng, không có thông dịch viên nên LyLy không biết điều này. Dù sao trong lòng vẫn còn thắc mắc, LyLy hỏi thêm:

- Vậy ra gian nhà ở phía trong không phải là chỗ ở của cô?

- Đây không là chỗ ở chính, mà là chỗ ở tạm của tôi mỗi khi đến đây. Thành phố này là thành phố quân đội dành cho binh sĩ. Tôi là nữ sĩ quan thông dịch, thỉnh thoảng đến đây, nên tôi được dành riêng một chỗ ở đặc biệt.

- Cô thỉnh thoảng tới đây. Chẳng lẽ nơi này còn có ngoại quốc hay tù nhân nước...

Aisha không để LyLy nói tiếp, nghiêm giọng bảo LyLy:

- Nếu cô muốn biết điều gì thêm, xin hãy chờ hỏi trung tá Talal. Tôi nghĩ, ông ta sắp đến nơi. Hay là cô vào nhà trong chờ chúng tôi.

Nghe giọng nói của Aisha, LyLy biết mình đã đến lúc phải rút lui, không nên hỏi lời thôi làm mất cảm tình với cô ta, nên đứng lên nói:

- Xin lỗi đã quấy nhiễu cô. Cảm ơn cô đã không đối xử với tôi như tù nhân. Bây giờ tôi vào nhà trong chờ ông Trung tá nhé?

Nàng dứt lời lầm lũi đi vào nhà trong và tự mình kéo cửa song sắt nhốt mình lại. Nàng nghĩ:

«- Một lúc nữa đây tên Trung Tá Talal sẽ đến nơi để chất vấn hỏi cung ta. Ta cần soạn sẵn trong đầu những điều có thể nói ra mà không gây bất lợi cho mình. Công tác Chef giao chắc ta không thể thực hiện trong hoàn cảnh hiện tại. Việc

quan trọng là rời khỏi vùng chiến địa này trở về Bagdad mới có thể liên lạc với các sứ quán. Từ Bagdad nếu không hoạt động được gì giúp cho phe Mỹ và Đồng Minh, thì tìm cách rời Iraq cũng dễ dàng hơn.»

Đang lúc LyLy nghĩ ngợi lung tung trong đầu, chợt nghe tiếng xe dừng trước nhà dựa. Nàng đứng phắt dậy, chạy đến cửa song sắt nhìn ra...

Ít phút sau nàng thấy một binh sĩ từ bên ngoài đi vào nhà dựa và Aisha lại làm công việc phân phối các thùng thực phẩm như lúc này.

Rồi cứ như thế, khoảng 15-20 phút lại có xe đến lấy thực phẩm... Mỗi lần nghe tiếng xe dừng trước ngõ, LyLy hồi hộp tưởng tên Trung tá Talal đến. Nhưng năm lần bảy lượt nàng đều thất vọng!

Không muốn ngóng trông chờ đợi hấn nữa, nàng trở lại phòng khách ngồi thừ trên băng ghế dài, mắt đăm chiêu nhìn phía trước... chợt nhận thấy trên kệ sách ngoài tiếng Á-rập, còn có một ít sách tiếng Anh và tiếng Pháp. Sách Á-rập dĩ nhiên nàng không thể đọc nên không tò mò là loại sách gì, nhưng xem mớ sách Anh và Pháp thì hầu như là sách y học, sách chuyên khoa giải phẫu v.v...

LyLy nghĩ, chỗ ở này là chỗ ở tạm của Aisha. Cô ta là thông dịch viên, sao lại lưu trữ nhiều sách y học như vậy? Chẳng lẽ ngoài nghề thông dịch, cô ta còn là y tá hay bác sĩ quân y?

Trong lòng vô cùng thắc mắc, LyLy không chờ được nữa, muốn đi ra nhà dựa tìm Aisha để hỏi về điều này. Nhưng

nàng vừa đứng lên khỏi ghế chưa kịp bước tới, đã nghe tiếng di động của cửa sắt. Rồi từ bên ngoài có người xô cánh cửa nhà trong qua một bên, sau đó có ba người đi vào... Người đi đầu dĩ nhiên là Aisha. Theo sau cô ta là Đại Úy Mahmoud và một người lạ.

Vừa thấy mặt Đại Úy Mahmoud, LyLy chán nản thất vọng đến cùng cực! Bởi vì người nàng đang chờ là Trung tá Talal, một sĩ quan có lòng tốt. Nàng hy vọng ông ta có thể xét xử để cải thiện tình trạng của nàng, cho nàng rời Iraq.

Nào ngờ người đến hỏi cung nàng lại là tên Đại úy Mahmoud! Hắn là người có ác cảm với nàng ngay từ phút đầu ở khách sạn. Hắn chắt vắn và quyết định số phận của nàng thì chắc là dữ nhiều lành ít!

Đang lúc LyLy kêu khổ trong lòng vì sự xuất hiện bất chợt của tên Mahmoud, bỗng nghe có tiếng nói bằng Anh ngữ, giọng là lạ vang lên:

- Cô ta là người Singapore đó à?

Và tên Mahmoud đáp:

- Phải! Madame!

Câu nói giọng là lạ kia rõ ràng ám chỉ nàng.

LyLy giật mình đánh thót và hướng mắt nhìn về phía người vừa phát ra tiếng nói... Lúc đó nàng mới nhớ ra, ba người cùng đi vào nhà trong, ngoài Aisha, Mahmoud, còn có một người đàn bà.

Người đàn bà này không mặc quân phục như Aisha, mà mặc y phục phụ nữ Á-rập, có đội khăn trên đầu, nhưng không che mặt, gương mặt Á Châu, tuổi độ trên dưới bốn mươi.

Khi này vì đầu óc bấn loạn và thất vọng khi tên Mahmoud bước vào, nên LyLy không lưu ý người đàn bà đi phía sau hẳn. Chừng thấy mặt bà ta rồi LyLy sững sờ kích động, nhìn trân trân người ấy...

Còn người đàn bà kia khi trông rõ mặt nàng, bà ta cũng trở mắt ngạc nhiên...

Cả hai trân trân nhìn nhau tựa như đã từng gặp, mà y như chưa từng quen! Mà có lẽ cả hai đều cảm thấy lạ lùng khó hiểu!

Một phút... thêm một phút... thêm một phút ...

Có lẽ phải ba bốn phút sau LyLy và người đàn bà kia mới xác định là họ không hề quen biết trước, mà cũng chưa từng đối mặt nhau!

Sở dĩ họ có chút kinh ngạc khi trông thấy nhau, chỉ vì hai gương mặt của họ có vài điểm tương đồng và cũng vì cả hai đều là người Châu Á!

LyLy nhủ với mình:

«Người đàn bà Tàu này chắc là bà vợ thứ ba của tướng Hakim mà ông Mustafa đã từng kể cho ta nghe chớ không ai khác! Lão tướng già Hakim mà cưới bà vợ trẻ người Châu Á, hèn chi ông ta yêu quí chịu chuộng đi đâu cũng dắt theo, ngay cả vùng quân sự! Việc này thiết tưởng không có gì lạ!»

LyLy chợt lưu ý, ngoài gương mặt đẹp, vợ của tướng Hakim còn có tia mắt sáng quắc kỳ quái như muốn thu hút hồn người khi nhìn nàng.

Còn người đàn bà khi vừa nhìn rõ mặt LyLy cũng nghĩ miên man trong đầu:

«Cô gái Tàu gốc Singapore này bị các quan quân Iraq bắt và nghi ngờ về tội gián điệp. Sao cô ta không giống gái Tàu, mà lại giống gái ViệtNam? Gương mặt cô ta có điểm gì đó giống ta lúc còn trẻ! Thật lạ kỳ!»

Im lặng quan sát nàng một lúc, bà ta chợt hỏi thẳng LyLy bằng tiếng Anh:

- Cô đúng thật là người Tàu Singapore?

Nghe câu hỏi của bà ta, LyLy nghĩ thầm:

«- Bà này nghi ngờ ta không phải người Tàu, mà ta cũng nghi ngờ bà ta không phải là người Tàu! Xem ra cuộc giáp mặt này vô cùng thú vị! Chờ coi ai là người khám phá ra bí mật của đối phương? Dù sao ta ở vào cái thế thua thiệt, cần phải cẩn trọng khi nói chuyện với bọn người này, nhất là tránh ánh mắt sắc bén kỳ lạ của người đàn bà nọ.»

Nàng nghĩ như vậy nên chỉ gật đầu xác nhận, mà cũng không nhìn thẳng vào mắt bà ta. Đại Úy Mahmoud thấy nàng không trả lời câu hỏi của người đàn bà, liền nghiêm giọng nói với Lyly:

- Đây là phu nhân của Đại tướng Hakim. Mrs Liu hãy trả lời những câu hỏi của phu nhân cho rõ ràng.

Người đàn bà, vợ tướng Hakim mỉm cười nói:

- Không sao đâu! Đại úy chớ quá căng thẳng.

Bà quay sang LyLy hỏi tiếp:

- Cô nói tiếng Anh thông thạo chứ?

LyLy nhỏ nhẹ đáp bằng tiếng Anh:

- Thưa bà, người dân Singapore ai cũng nói tiếng Anh khá thông thạo và hơn nữa tuy tôi sống ở Singapore, mà Washington ở Mỹ là chỗ cư ngụ thường xuyên của tôi.

Sở dĩ nàng nói như vậy vì nghĩ rằng bọn này đã nắm giữ thông hành của nàng. Tất nhiên chúng biết nàng mang cái tên Mrs Liu Anderson, mang hai quốc tịch Singapore và Mỹ.

Bà ta gục gật đầu như tự nói với mình:

- Hoá ra là vậy! Tốt lắm! Tốt lắm!

Rồi quay sang Đại Úy Mahmoud, bà ta cũng nói bằng tiếng Anh:

- Sau khi Đại Úy hỏi cung cô ta xong, tôi có thể nói chuyện riêng với cô ta được chứ?

- Thưa phu nhân, đương nhiên là được!

Hắn đáp bằng tiếng Anh với thái độ cung kính từ lời nói và cử chỉ. LyLy nghĩ nhanh trong đầu:

«- Người này là vợ cung của Chef hắn, hắn nể sợ là phải. Có lẽ bà ta không biết Á-rập, nên tự nãy giờ chỉ nghe bà nói tiếng Anh».

Cho đến lúc đó mọi người cùng đứng nơi lối đi đối đáp với nhau. Aisha vụt lên tiếng:

- Xin mời phu nhân đến ngồi nơi salon. Tôi đi pha cà phê.

Cô nói xong thì chạy nhanh về phía bếp. Đại Úy Mahmoud nhường bước cho người đàn bà đi vào trong, vừa cung kính nói:

- Kính mời phu nhân ngồi nơi salon. Cô Aisha sẽ đem đến cà-phê ngay. Phu nhân vui lòng chờ tôi hỏi Mrs Liu vài chi tiết quan trọng cho cuộc điều tra. Sau đó phu nhân tùy tiện thăm vấn Mrs Liu.

- Được!

Theo lời mời của Madmoud, người đàn bà vợ tướng Hakim đến ngồi nơi băng ghế dài. Hắn ra hiệu cho LyLy đến bàn ăn và ngồi ở ghế đối diện với hắn. Một thoáng sau Aisha mang cà phê cho phu nhân tướng Hakim xong, cô ta cũng đến bàn ăn ngồi nơi chiếc ghế đầu bàn, tức là chỗ ngồi giữa LyLy và Mahmoud. Trên tay Aisha có máy thu âm, sổ, bút... Tóm lại là đồ nghề của thông dịch viên.

Cô ta bấm nút ở máy thu âm và nói với Mahmoud:

- Tôi đã sẵn sàng. Đại Úy nói chuyện thẳng với Mrs Liu hay cần tôi thông dịch?

- Tôi có thể nói trực tiếp với Mrs Liu tiếng Anh. Cô chỉ cần thu âm cuộc đối đáp.

- Thưa vâng!

Aisha và Mahmoud nói chuyện với nhau bằng Á-rập. Đương nhiên là LyLy nghe và hiểu.

Mahmoud bắt đầu cuộc thẩm vấn, lên tiếng hỏi LyLy:

- Mrs Liu! Trước tiên Madame hãy giải thích về hai cái thông hành mang tên Mrs Liu Anderson và Mrs Liu Majid. Tên thật của Madame là gì? Madame thật sự là công dân nước nào?

- Tôi là công dân Singapore.

Hắn cười nhẹ, giọng móc kè:

- Công dân Singapore mang tên Mỹ và giấy tờ Mỹ à?

- Tôi lấy chồng là người Hoa sống ở Mỹ. Chồng tôi có quốc tịch Mỹ, tôi mang tên chồng nên có tên Mỹ là đương nhiên. Nhưng tôi vẫn luôn là công dân Singapore.

- Được! Madame là công dân của Singapore, mang thông hành Mỹ. Vậy cái thông hành thứ hai với cái tên Mrs Liu Majid, quốc tịch Iraq là sao? Vì sao Madame lại làm cái thông hành giả này? Kẻ nào đã làm cho Madame? Với mục đích gì Madame mang cái tên Majid?

Hắn hỏi nhiều câu hỏi. LyLy chỉ tóm lược một câu:

- Ông Mustafa đã làm cho tôi cái thông hành Iraq, mục đích để mang theo đi đường cho dễ. Còn cái tên Majid... gì gì đó, tôi không biết là tên của ai? Cũng không biết vì sao ông Mustafa chọn cho tôi mang cái tên đó.

Hắn cau mày nói:

- Hiện tại chúng tôi chưa tìm ra ông Mustafa để đối chất với Madame việc này. Hôm qua Madame đã khai với chúng tôi là khách du lịch ở xứ tôi và đã cùng với ông Mustafa viếng nhiều tỉnh thành từ hơn hai tháng qua. Lời khai này Madame vẫn không thay đổi chứ?

LyLy đáp giọng ngập ngừng:

- Đúng là tôi có theo ông Mustafa từ hai tháng qua viếng nhiều tỉnh thành của xứ ông như... như một du khách. Nhưng sự thật thì tôi... tôi bị bắt buộc làm du khách... Ông Mustafa... mời tôi... Tôi phải đi với ông...

Nghe nàng nói lời ngập ngừng dứt khoát, hắn ngắt lời nàng với giọng hơi quạu:

- Ông Mustafa buộc Madame theo ông làm du khách? Lần đầu tiên trong đời tôi nghe có người bị người khác ép đi du lịch! Quả là một điều không ai có thể tin!

Sau câu nói, hắn cười lớn, giọng khó chịu.

Vợ của tướng Hakim ngồi ở salon cạnh kê đó, đương nhiên bà ta nghe rõ cuộc đối đáp giữa hai người. Nghe câu nói châm biếm của Mahmoud, bà ta cũng bật lên tiếng cười nhỏ.

Mahmoud tiếp tục tra hỏi:

- Madame nói, ông Mustafa buộc Madame đi theo ông? Lý do tại sao?

LyLy lại ấp úng ngập ngừng:

- Nói đúng ra ông ta không ép tôi. Nhưng tôi đi theo ông vì... tôi buộc lòng phải theo ông ta vì... vì...

Nàng muốn kể tất cả sự việc xảy ra từ hai tháng qua, nhưng bỗng nhớ đến cái chết của tên Trung tá an ninh ở phi trường Bagdad có dính líu đến Thiếu Úy Ali, ân nhân đã cứu nàng khỏi tên cuồng dâm, nên ú ớ ngập ngừng không thể nói ra lời.

Nghe nàng cứ mãi ám ớ như muốn giấu giếm điều gì, hắn nghiêm giọng:

- Madame hãy khai tất cả sự thật đi! Nếu Madame còn muốn sống sót trở về quê hương thì đừng giấu giếm khai gian nữa!

- Tôi không có ý định dối gạt các ông. Tôi sẽ khai tất cả sự thật vì sao tôi có mặt ở xứ ông vào lúc này. Câu chuyện rất dài dòng...

Hắn ngắt lời:

- Madame hãy nói đi! Tôi có thì giờ để nghe.

- Vâng! Hôm ấy tôi rời phi trường Zurich của Thụy Sĩ để lấy chuyến bay đi Singapore. Cuộc hành trình này phi cơ luôn phải dừng lại phi trường Bagdad để lấy xăng. Thường hành khách ngồi lại trên phi cơ chờ khoảng một giờ sau thì máy bay cất cánh. Nhưng hôm đó lúc phi cơ đáp xuống sân bay thì chính phủ ông ra lệnh tất cả hành khách phải vào phòng đợi của phi trường. Sau đó những hành khách các nước được lên máy bay của mình tiếp tục cuộc hành trình, ngoại trừ những người có thông hành Mỹ, ÂuChâu và Nhật bị giữ lại. Tôi là một trong số hành khách đó.

Aisha vụt xen vào:

- Vụ này tôi có biết. Nhưng nghe nói ngày hôm sau những hành khách bị giữ lại đều được rời Bagdad.

Madmoud gật đầu:

- Đúng vậy! Hành khách bị giữ lại chỉ một ngày, rồi hôm sau họ được rời Bagdad bằng những chuyến bay khác ghé qua Bagdad. Nếu thế thì tại sao Madame...

LyLy không chờ hẳn dứt câu, nói một hơi:

- Hôm đó những hành khách bị giữ lại ở phòng đợi phi trường đều bị đưa lên xe Bus đi nơi khác, nhằm vào lúc tôi đang ở trong nhà vệ sinh nên không đi cùng với họ. Vì vậy mà ngày hôm sau nhóm hành khách được rời Iraq không có tôi. Còn lại một mình ở phi trường Bagdad tôi không có cách nào khác là lấy taxi đi đến sứ quán Singapore nhờ giúp đỡ. Thế nhưng tất cả những con đường đi đến các sứ quán ngoại giao

đều bị chặn lại, taxi không thể chạy vào. Cuối cùng tài xế taxi đưa tôi ra thị trấn Bagdad để tìm khách sạn. Tại khách sạn tôi lại gặp khó khăn vì không có chiếu kháng nhập cảnh nên không thể thuê phòng. Trong lúc tôi trao đổi lời qua lại với Quản lý khách sạn tại quầy đón khách, có một nhà buôn là ông Mustafa đang đứng đó. Ông ta vô tình nghe rõ mọi khó khăn của tôi, nên muốn giúp tôi rời Iraq. Chỉ có điều vì việc thương mại của ông ta còn đi nhiều nơi, nên tôi phải theo ông ta đến những chỗ ông ta phải đi. Cho nên tôi mới nói, tôi đi theo ông ta là bắt buộc dĩ làm du khách trong hai tháng qua.

Nàng bịa nguyên nhân bị bỏ sót ở phi trường Bagdad và cuộc gặp gỡ tình cờ với ông Mustafa trong khách sạn rất hợp lý. Lời nàng thao thao, kể lại mọi diễn biến đã trải qua.

Câu chuyện không có sơ hở! Nhưng hình như cả ba người nghe đều không tin là thật?

Mahmoud trầm ngâm một lúc mới nói:

- Tôi sẽ kiểm lại mọi sự ở phi trường Bagdad. Và cũng chờ tìm gặp ông Mustafa để xác nhận những điều Madame nói. Sau đó mới quyết định tình trạng của Madame. Dù sao thì Madame chưa kể là tù nhân. Theo lệnh của Đại tướng Hakim, Madame tạm ở đây vài ngày. Sau đó sẽ có người đưa Madame về Bagdad, bởi vì nơi này không thể chứa du khách.

Hắn đứng lên sau câu nói và đưa mắt nhìn Aisha bảo:

- Cô hãy làm bản phúc trình cho Đại Tướng và Trung Tá về cuộc thẩm vấn Mrs Liu ngày hôm nay.

- Vâng, xin tuân lệnh!

Vợ tướng Hakim vụt lên tiếng hỏi Madmoud:

- Đại Úy đã xong việc rồi chứ? Bây giờ ông có thể giao Mrs Liu cho tôi hỏi chuyện, được chưa?

- Vâng! Đương nhiên phu nhân được toàn quyền. Nếu phu nhân cần ghi chép hay thu âm lại cuộc nói chuyện với Mrs Liu thì xin mời phu nhân đến nơi bàn. Miss Aisha sẽ...

Vợ tướng Hakim mỉm cười, lắc đầu nói:

- Không đâu! Tôi chỉ hỏi thăm Mrs Liu vài chuyện vớ vẩn riêng tư về xứ Singapore, không dính líu gì đến quân sự chính trị thì ghi chép làm gì? Xem ra Mrs Liu nói tiếng Anh quá rành, còn tiếng Trung Hoa chắc phải thông thạo. Vậy nếu hai người có việc khác phải làm thì hãy đi đi! Tôi không muốn làm phiền hai người ở lại làm thông dịch đâu !

Câu nói của vợ tướng Hakim nghe qua y như bà không muốn làm phiền thuộc hạ của chồng, mà chẳng khác gì ra lệnh Đại Úy Mahmoud và Aisha rời khỏi chỗ ấy.

Cả hai biết họ bị đuổi đi, nhưng xem chừng họ rất nể sợ bà vợ của cao cấp, nên không dám mở miệng nói gì, cúi đầu chào bà ta rồi êm thấm rút lui.

Họ vừa quay lưng đi tới cửa, bỗng nhiên người đàn bà chợt nhớ ra điều gì, nói vói theo:

- À này, Đại Úy hãy bảo người lính tài xế ở bên ngoài chờ tôi một lúc.

- Thưa vâng!

Họ đi khuất nơi đó rồi, người đàn bà phát tay ra dấu mời LyLy đến ngồi đối diện với bà nơi salon, rồi nói một tràng tiếng Tàu, giọng lạnh lùng:

- Cô là dân Singapore, nhưng xem ra không phải gốc Ấn Độ, Mã Lai hay Trung Hoa. Vậy cô là gốc dân nào vậy?

Bà ta nhìn xoáy vào mắt nàng khi nói. Đôi làn nhãn tuyến chiếu ra hai tia sáng kỳ lạ như muốn thu hồn kẻ đối diện, khiến LyLy rùng mình sợ hãi, cúi mặt xuống, không dám nhìn bà ta.

Biết đã bị đối phương áp đảo tinh thần để dò xét lai lịch mình, LyLy cố trấn an, tự nhủ:

«Người này dùng ánh mắt ma quái để ta khiếp sợ. Xem ra bà ta hiểm độc hơn bọn Á-rập của Saddam! Sinh mạng của ta có lẽ nằm trong tay người đàn bà, vợ tướng Hakim quyền lực này. Cuộc đối đàm giữa ta và bà ta không khác gì là một cuộc chiến. Câu nói mở đầu của bà ta tựa như vung gươm chĩa thẳng vào ta! Dù sao ta không thể buông tay chịu thua, càng không thể tỏ vẻ yếu hèn trước người này.»

Nàng nghĩ như vậy nên ngẩng mặt lên, nhưng tránh ánh mắt quái gỡ kia, điềm tĩnh nói:

- Phu nhân nói rất đúng! Tuy tôi là dân Singapore nhưng không có dung mạo của ba giống dân Ấn Độ, Mã Lai hay Trung Hoa. Tôi nghe nói phu nhân là người Hoa, nhưng tôi cũng nhận thấy phu nhân không giống người Hoa. Phải chăng

giữa chúng ta có điểm trùng hợp là dung nhan hơi khác với dân trong xứ? Bà nghĩ thế nào?

Câu đối đáp của LyLy không khác gì là một chiêu đánh trả ác liệt, không nhường nhịn nể mặt vợ tướng Hakim chút nào!

Vợ tướng Hakim những tưởng sau câu nói và ánh mắt thu hồn của mình khiến đối phương sợ hãi nói rõ nguồn gốc, không ngờ bị LyLy ăn miếng trả miếng, lên tiếng nghi ngờ về gốc gác của bà thay cho câu trả lời. Bà có phần tức giận, nghĩ nhanh trong đầu:

«- Cô gái này dám đấu trí với ta? Cô ta quả thật không phải là tay vừa! Đúng là «kỳ phùng địch thủ» với ta! Hừ! Một người như vậy tới xứ này vào lúc chiến sự xảy ra, nhất định không là sự ngẫu nhiên. Chắc chắn những lời cô ta khai với tên Mahmoud không đúng sự thật! Ta nhất định tìm ra bí ẩn của cô ta.»

Nghĩ như vậy, bà đổi ngay thái độ lạnh lùng lúc nãy, mỉm cười, gọi nhẹ tên nàng:

- Mrs Liu!

Biết vợ tướng Hakim tức giận khi nghe câu đối đáp gai gò của mình, Lyly có phần ân hận nhủ thầm: «Ta thật hồ đồ! Thay vì ve vuốt người đàn bà quyền lực này để có cơ hội rời khỏi nhà giam, ta lại nông nổi nói lời chọc giận bà ta! LyLy ơi! Người đúng là kẻ nông cạn ngu si!»

Đang lúc LyLy ân hận tự trách mình, bất thần nghe người ấy gọi «Mrs Liu» với giọng nhẹ nhàng êm ái. LyLy

quên mất đề phòng, ngẩng mặt nhìn người đàn bà vừa gọi cái tên Liu mà nàng đang mang. Nàng nhỏ nhẹ hỏi:

- Vâng! Phu nhân muốn...

Câu nói bị bỏ dở dang, vì sau khi ngược mặt lên, LyLy bị ánh mắt kỳ lạ của vợ tướng Hakim chiếu thẳng vào mắt, tâm thần dao động, môi miệng như tê dại, không thể nói tiếp!

Giờ phút trầm trọng đó LyLy chợt nhớ năm xưa, lúc công tác ở Bắc Kinh, nàng đã từng bị một người có ánh mắt quái lạ như ánh mắt người đàn bà này thao túng. Chính là ánh mắt của Giang Trạch Văn, con trai Giang Trạch Dân, thị trưởng Thượng Hải thời đó.² Chính Giang Trạch Văn đã dùng mê thuật (ánh mắt thôi miên) để mê hoặc LyLy đóng vai Đặng Tiểu Hoa, con gái của Đặng Tiểu Bình.

LyLy tự hỏi:

«- Người đàn bà vợ tướng Hakim của xứ Iraq, lý do gì lại muốn dùng tà thuật quỷ quái kia để áp đảo nàng?»

Thình lình LyLy giật mình đánh thót nhớ lại lúc này, khi vừa gặp người đàn bà này, nàng thấy khá quen mặt, y như đã từng gặp. Và bà ta cũng sững sờ khi trông thấy LyLy. Phải chăng dung nhan của cả hai có điểm tương đồng nên mới có cảm giác và phản ứng đó?

Khi xưa vợ chồng Giang Trạch Dân ở Thượng Hải lập kế bắt LyLy đóng vai Đặng Tiểu Hoa cũng vì lý do dung mạo LyLy có chút giống Tiểu Hoa. Chẳng lẽ người đàn bà Tàu này

² Xem «L12 nữ điệp viên» chương 5

là Đặng Tiểu Hoa? Nếu là Tiểu Hoa thì đúng ra người này là con gái của Bà Trần Thuý Liên³ vốn là nạn nhân bị lão Hồ, chúa trùm của Đảng cộng sản miền Bắc ViệtNam, cưỡng hiếp tình ái mà sinh ra Tiểu Hoa. Lão già ấy không những là kẻ thù của hai mẹ con bà Trần Thuý Liên, còn là tội đồ của dân tộc ViệtNam, mà cái xác khô của lão hiện nay còn bị nhốt ở Ba Đình, Hà Nội.

Còn Tiểu Hoa tuy mang họ Đặng, nhưng lại là con gái Hồ tặc thì không phải người Hoa, mà là người Việt. Hèn chi ngay phút đầu LyLy đã nhận thấy người đàn bà vợ tướng Hakim không giống người Hoa!

Thấy LyLy cúi mặt lặng thinh, thần sắc biến đổi từng chập, chừng như đã bị mê thuật của mình khống chế sau cái nhìn khi nãy, vợ tướng Hakim đổi lối xưng hô, gọi nàng với giọng êm dịu:

- Cô Liu! Cô Liu! Hãy nhìn tôi! Cô hãy nhìn tôi! Cô có nhận ra là chúng ta có nhiều điểm giống nhau không?

Người xử dụng thuật nhiếp hồn để làm mê tâm kẻ khác là họ phải dùng tia mắt chế ngự kẻ đó, kế tiếp nói lời nhẹ nhàng êm dịu lập tới lập lui, âm thanh rì rào triền miên bên tai kẻ đó, khiến nạn nhân như bị ru ngủ, không thể tự chủ, dễ dàng nghe theo mệnh lệnh của họ.

Vợ tướng Hakim thấy LyLy cứ mãi gằm mặt, khó thể tiếp tục xử dụng chiêu nhiếp hồn, nên mới đổi giọng thân thiện, gọi nàng bằng cô, bảo nàng nhìn bà ta.

³ độc giả hãy đọc «LL12, nữ điệp viên» chương 5, để biết cuộc đời bị thảm của bà T.Thúy Liên và chuyện đi «vào sinh ra tử» của «LL12 công tác Bắc Kinh».

Cũng may tâm tư LyLy còn đang chơi vơi nơi vùng trời Bắc Kinh nên không nhìn, cũng nghe bà ta nói gì!

Nàng hồi nhớ chuyện cũ...

Nhớ người đàn bà Việt Nam với cái tên Trần Thúy Liên, một người thông minh tuyệt đỉnh đã khuấy động triều đình Trung cộng thuở nào... Bà đã ra tay cứu nàng và Vân Trường thoát khỏi nhà lao họ Đặng. Bà là người mà LyLy kính trọng và mang ơn suốt đời. Nàng thì thào trong miệng:

- Bác Trần Thúy Liên! Ân nhân của tôi! Bác hiện nay ra sao? Bác Trần Thúy Liên! Bác Trần Thúy Liên!

Đầu óc mơ màng nghĩ đến người ân, LyLy không để tâm nghe vợ tướng Hakim đang dùng mê thuật trò chuyện với mình, miệng lảm nhảm ngôn ngữ ViệtNam với cái tên Trần Thúy Liên.

Cái tên ViệtNam ấy thoát ra từ môi miệng LyLy khiến cho người đàn bà vợ tướng Hakim sững sốt, chồm tới chụp vai Lyly lay động, hỏi dồn:

- Cô sao vậy? Cô vừa nói gì? Cô vừa gọi tên ai?

Trong phút khẩn trương, bà ta quên lững đã nói một câu tiếng Việt, chớ không phải tiếng Hoa mà nãy giờ lời qua tiếng lại với LyLy.

Bị người đàn bà lay gọi, tâm trí LyLy đã trở về thực tại. Nghe câu tiếng Việt thoát ra từ miệng người đàn bà vợ tướng Hakim, nàng kín đáo nhìn người ấy...

«Phải rồi! Đích thị người này là con gái của Bà Trần Thúy Liên, nên vừa nghe ta nhắc đến tên mẹ đã không còn bình tĩnh được nữa, đã quên mất mình đang làm người Hoa và ánh mắt quái lạ chiêu hồn bây giờ là ánh mắt vô cùng thân thiết khi nhìn ta!»

Xác định người trước mặt mình là ai rồi, LyLy không đề phòng nữa, nắm bàn tay người ấy nói bằng giọng xúc động:

- Phải! Chúng ta có điểm tương đồng. Chúng ta đều là người Việt! Cái tên tôi vừa gọi là ân nhân của tôi! Và... và nếu tôi không lầm, phu nhân là... là con gái của ân nhân tôi, bà Trần Thúy Liên? Tên của phu nhân là Tiểu Hoa phải không?

- Phải! Phải! Ta là Tiểu hoa! Ta là người Việt! Cô biết mẹ ta à? Cô là ai?

Người ấy hỏi Lyly dồn dập, nước mắt ràn rụa trên gương mặt đẹp. Lyly nhìn thấy cũng cảm động nghẹn ngào, miệng không thể nói ra lời, chỉ gật đầu thay cho câu trả lời.

Bấy giờ cả hai cùng ngồi chung trên băng ghế dài, chớ không mặt đối mặt, mà cũng không còn dùng tiếng Anh hay tiếng Hoa để đối đáp với nhau! Họ cùng trao đổi nhau bằng ngôn ngữ mẹ.

Vợ tướng Hakim lên tiếng, giọng u hoài:

- Tôi năm nay đã trên bốn mươi rồi, chắc là lớn tuổi hơn cô nhiều lắm! Nhưng cô hãy gọi tên tôi, hãy gọi tôi là chị được rồi! Gọi phu nhân nghe già lắm! Tên ViệtNam của tôi là Thúy. Trần Thúy Thúy. Họ Trần dĩ nhiên là họ của mẹ tôi và Thúy là

mẹ tôi lấy chữ lót của mình để đặt tên Việt cho tôi. Và cũng như cô đã biết, tôi còn có tên Trung Hoa là Tiểu Hoa, họ Đặng.

Lyly gật đầu cùng với nụ cười thân thiết, nói:

- Cám ơn chị đã cho em biết tên Việt và cho phép em gọi bằng chị. Chị còn trẻ đẹp lắm, chớ không già đâu! Phải! Em chỉ nghe bác nói về chị với tên Đặng Tiểu Hoa, chớ không biết chị còn có tên Việt Nam, Trần Thúy Thúy. Bác dùng chữ lót của tên bác để đặt tên cho chị thật có ý nghĩa sâu sắc.

Thúy Thúy ra vẻ nôn nóng, nói:

- Bây giờ cô hãy kể cho tôi nghe về cô! Cô gặp mẹ tôi ở Bắc Kinh thế nào? Do đâu hai người quen biết nhau? Cô vừa nói cô là người Việt, vậy chắc không phải dân Singapore với cái tên Liu chứ?

LyLy cười nhỏ:

- Xin lỗi, em quên giới thiệu chị về em. Tên em là Ly, họ Lê. Lê Tuyết Ly. Nhưng mọi người quen gọi em là LyLy. Câu chuyện em và Bác gặp nhau ở Bắc Kinh dài dòng và ly kỳ lắm. Chị có thì giờ để nghe không? Chẳng phải người tài xế đang chờ chị bên ngoài sao?

- À, cô nhắc tôi mới nhớ đến tên tài xế đang chờ tôi bên ngoài.

Vừa nói Thúy Thúy vừa xem đồng hồ nơi tay, rồi nhảy nhồm lên:

- Chao ôi đã quá 12 giờ trưa rồi! Cô không đói sao?

Nghe Thúy Thúy hỏi, LyLy chợt nhớ lúc sáng Aisha mời nàng ăn sáng với cô ta, nhưng LyLy từ chối ăn, chỉ uống ly cà phê. Hèn chi trong bụng bây giờ đói cào.

Nàng cười nhõ, nói:

- Chị hỏi em mới nhớ là từ sáng đến giờ em chưa ăn gì!

- Để tôi ra ngoài bảo tên tài xế đi mua thức ăn cho chúng ta.

Thúy Thúy nói xong đứng lên bước gấp về phía cửa sắt. LyLy chợt nhớ trong tủ lạnh của Aisha có chứa nhiều thức ăn, nên quỳnh quáng kêu lên:

- Chị! Chị Thúy Thúy! Đừng đi! Trong tủ lạnh còn có nhiều thức ăn. Chúng ta có thể...

LyLy chợt ngưng nói, vì nhớ ra thức ăn cung cấp cho tù nhân như mình, sợ phu nhân của một ông tướng Á-rập nuốt không vô.

Nghe nàng bỏ lửng câu nói, Thúy Thúy chau mày hỏi:

- Trong tủ lạnh có thức ăn sao? Vậy thì chúng ta lấy ra ăn! Bộ có gì không ổn à?

- Không! Em chỉ sợ thức ăn dành cho tù nhân chỉ có bánh mì với thịt nguội, sợ chị không thể...

Thúy Thúy bật cười:

- Bộ cô tưởng tôi là phu nhân thật sự của lão già Hakim à?

Nghe câu nói lạ lùng của Thúy Thúy, LyLy trở mắt nhìn Thúy Thúy, nhưng không nói gì. Nhìn vẻ mặt của LyLy, Thúy Thúy cười lớn, rồi bảo:

- Trước tiên chúng ta hãy lấy thức ăn trong tủ lạnh ra. Chúng ta vừa ăn vừa kể chuyện. Cô cho tôi biết về cô, về cuộc gặp gỡ với mẹ tôi. Tôi sẽ cho cô biết do đâu tôi làm phu nhân thứ tư cho ông tướng Á-rập.

Cả hai tuy mới quen, nhưng xem chừng thân thiết lắm. Vừa ăn LyLy vừa tường thuật khoảng thời gian ở Bắc Kinh năm xưa và tóm tắt việc quen biết Bà Trần Thúy Liên trong trường hợp nào... Nàng cười cười nói:

- Cũng vì em bị Giang Trạch Văn, Giám Đốc dưỡng trí viện ở Bắc Kinh dùng ánh mắt thôi miên muốn em đóng vai Đặng Tiểu Hoa để lường gạt mẹ chị, nên em và Bác mới quen biết nhau trong trường hợp ly kỳ đó.

Nàng vừa cười vừa nói, cùng lúc liếc mắt nhìn Thúy Thúy để xem phản ứng của Thúy Thúy ra sao? Vì nàng nghi ngờ lúc này Thúy Thúy đã dùng thuật thôi miên để áp đảo mình như khi xưa Giang Trạch Văn đã làm.

Thúy Thúy biết LyLy tuy nói về Giang Trạch Văn, nhưng cũng muốn ám chỉ mình, trong lòng có chút hổ thẹn, nhưng không giấu giếm, mỉm cười nói:

- Hấn với ta cùng học một thầy đó.

LyLy không ngờ Thúy Thúy nói thẳng ra như vậy, trong lòng bồi rối không biết phải nói sao. Thúy Thúy bỗng đổi giọng thật vui, nói tiếp:

- Thì ra thuật nhiếp hôn của hấn chưa cao siêu nên không thể áp đảo tinh thần cô! Còn bị cô với mẹ tôi lường gạt! Bây giờ cả tôi cũng không qua mặt được cô!

Thúy Thúy cười ngất sau câu nói. LyLy không biết phải nói lời gì cho đỡ ngượng ngùng, đành gượng gạo cười theo.

Cũng may Thúy Thúy không để LyLy khó chịu lâu, cười cười hề hề, đổi đề tài:

- Cô biết không? Tôi gặp tướng Hakim ở Paris cách đây 8 tháng, trong một buổi dạ hội của người Á-rập. Ngày hôm sau ông ta đến khách sạn tìm tôi, đề nghị tôi theo ông qua Iraq làm vợ thứ tư! Và tôi chịu ngay!

- Chẳng lẽ chị dễ dàng đồng ý làm vợ một người vừa mới gặp một lần trong buổi dạ hội à?

- Sao lại không? Bởi vì chính tôi đã dùng ánh mắt thôi miên nhiếp hôn lão, khiến lão phải rước tôi qua Iraq mà?

LyLy chưng hửng nhìn Thúy Thúy. Thúy Thúy nói tiếp, sau cái nheo mắt:

- Cô thấy chưa? Câu chuyện của tôi cũng ly kỳ hấp dẫn không thua câu chuyện của cô ở Bắc Kinh đâu nhé?

LyLy bật tiếng cười nhỏ:

- Quả thật rất ly kỳ hấp dẫn!

Rồi nàng lắc đầu nói tiếp:

- Chị đúng thật là con gái của Bác Trần Thúy Liên! Cuộc tao ngộ với Bác ở Bắc Kinh em cho ly kỳ nhất trên đời. Bây giờ gặp chị trên xứ này em mới thấy càng thú vị hơn. Em quả thật tò mò muốn biết tất cả về chị. Xin chị hãy cho em biết nguyên do đi! Vì quả thật em không hiểu một người đàn bà còn trẻ đẹp như chị, sao chịu làm vợ bé một lão tướng Á-rập?

- Dễ hiểu thôi! Tôi cũng như cô! Tôi muốn qua Iraq để đi du lịch vùng sa mạc này! Cô tin không?

Giọng nói của Thúy Thúy nghe như lời thật, mà cũng muốn chọc phá LyLy, khiến LyLy tái mặt, nhưng chân tĩnh được ngay. Tự hỏi:

«- Chẳng lẽ người này nghi ngờ nghề nghiệp của ta nên mới dọ dẫm bằng lời lẽ như vậy? Nhưng rõ ràng là con gái của Bà Trần Thúy Liên mà? Dù sao ta cũng không nên quá thành thật với người này. Cũng may lúc này kể về chuyến đi Bắc Kinh, ta chỉ kể giai đoạn đóng vai Đặng Tiểu Hoa, chớ không nói rõ công tác CIA của ta ở đó.»

Để che giấu những vướng mắc trong lòng, LyLy mỉm cười thật tươi, đáp câu hỏi của Thúy Thúy:

- Đương nhiên là em tin! Em cũng giống chị! Chúng ta là dân xứ đồng bằng nên rất hiếu kỳ vùng sa mạc. Du lịch trên xứ này rất thú vị phải không chị?

Nghe nàng nói như vậy, Thúy Thúy bật cười lớn. LyLy không rõ tiếng cười đó ngụ ý gì, giả vờ nói lãng:

- Em nghe Bác kể, chị về Hanội một thời gian rồi sau đó trốn vào Nam sinh sống. Thời gian ấy chị và Bác vẫn liên lạc với nhau qua người quen ở Pháp chuyên thư qua Bắc Kinh. Nhưng đến khi miền Nam rơi vào tay Cộng Sản, đồng bào trong Nam bỏ nước trốn chạy ra biển, lưu lạc khắp nơi. Từ đó Bác không còn tin tức của chị, nên rất đau lòng. Thời gian đó chị ra sao và ở đâu? Chị có liên lạc được với Bác chứ?

Nghe LyLy nhắc chuyện xưa, Thúy Thúy cúi mặt giấu nỗi cảm xúc, một lúc sau mới đáp:

- Tôi sống ở Saigon được vài năm, nơi nhà người chú họ tôi năm xưa di cư vào Nam. Sau ngày Saigon thất thủ, gia đình chú họ tôi, kể cả tôi là mười hai người, phân ra làm bốn nhóm tìm tàu vượt biên. Tôi và hai cô em họ đi cùng chuyên tàu vượt biên với 15 người khác gồm 5 đàn ông và 7 đàn bà và 3 trẻ con. Tàu lên đênh trên biển đến ngày thứ tư, sau hai ngày không còn nước uống thức ăn nên hầu hết số phụ nữ, trong đó có hai em họ của tôi và đám trẻ con đều chết vì đói khát. Tôi và một cô bạn trẻ khác cùng với những người đàn ông đồng hành được một tàu buôn của người Pháp cứu. Sau đó chúng tôi cùng được định cư ở Pháp. Tuy nhiên cũng như tất cả «boat people», trước khi được quyền tị nạn để qua Pháp định cư, chúng tôi phải lưu lại trại tị nạn ở Á Châu một thời gian. Thời gian đó tôi không liên lạc được với mẹ tôi. Phải vài tháng sau khi tới Paris tôi mới liên lạc được qua Bắc Kinh và hay biết mẹ tôi qua đời một năm sau ngày đại loạn ở Thiên An Môn.

LyLy nghe nói Bà Trần Thúy Liên đã chết, không đành được cảm xúc, lê đồ dài, nghẹn ngào nói:

- Sau khi rời Bắc Kinh em tìm đủ mọi cách để liên lạc với Bác mà không được. Thì ra một năm sau Bác đã qua đời! À, chị có biết lý do vì sao không?

- Tôi không biết rõ lắm! Có người nói mẹ tôi qua đời sau cơn bệnh nặng. Có người nói mẹ tôi tuyệt thực chống Chủ Tịch nhà nước đến chết.

LyLy nghe Thúy Thúy nói, lòng vừa thương xót, vừa cảm phục bà Trần Thúy Liên. Nàng quyết chắc bà không chết vì bệnh, mà vì tấm lòng yêu chuộng hoà bình cho nhân dân Trung Hoa và Việt Nam. Cho nên lúc nào bà cũng phản đối sự cai trị tàn ác của phe Cộng sản.

Thúy Thúy lặng một lúc kể tiếp:

- Tôi sống ở Paris được 5 năm, trong một buổi tiệc tình cờ quen với một nhà ngoại giao Mỹ. Sau đó chúng tôi rất thân thiết nhau và khi biết được nguồn gốc thật sự và cảnh tình của tôi, ông ta đề nghị tôi qua Washington. Ở đó tôi được huấn luyện nghề nghiệp để trở thành... thành một người đàn bà ngoại giao.

Nghe lời sau cùng của Thúy Thúy, LyLy đoán rằng Thúy Thúy không muốn nói sự thật với mình. Nàng thắc mắc tự hỏi:

«- Vì sao người Mỹ kia sau khi biết được thân thế của Thúy Thúy thì muốn đưa Thúy Thúy về Washington để huấn luyện nghề nghiệp? Muốn trở thành một người đàn bà ngoại giao chỉ cần là công dân Mỹ, làm việc tại Bộ ngoại giao, hoặc

một chính trị gia tâm tiếng được chính phủ Mỹ bổ nhiệm vai trò ngoại giao, đâu cần phải huấn luyện nghề nghiệp gì? Thật là điều kỳ lạ khó hiểu!»

Thình lình một ý nghĩ loé trong đầu nàng: «Phải chăng Thúy Thúy được huấn luyện để trở thành điệp viên CIA? Nếu đúng thì ta có cơ hội thoát khỏi nơi này rồi!»

Ý nghĩ ấy khiến nàng mừng rỡ thiếu điều muốn nhào tới ôm Thúy Thúy tỏ niềm vui trong lòng. Cũng may nàng kèm chế nổi xúc động, tự nhủ:

«- Ta cần phải dò dẫm thêm để biết được vai trò của Thúy Thúy trên xứ này trước khi thổ lộ sự thật về ta.»

Thấy LyLy ngồi im, sắc mặt thay đổi từng chập, Thúy Thúy cười dòn, bảo:

- Này LyLy! Cô đang thắc mắc khi nghe tôi nói «Tôi đang ở Pháp, lại qua Mỹ để được huấn luyện thành người đàn bà của giới ngoại giao Mỹ là điều kỳ lạ, phải không?

Câu nói của Thúy Thúy khiến LyLy giật mình, nhớ lại khi xưa đối diện với Bà Trần Thúy Liên, nàng cũng chơi với kinh hãi vì bà ấy quá thông minh, đoán được những ý nghĩ trong đầu nàng. Giờ đối diện với Thúy Thúy, hành động cử chỉ và trí xét đoán của Thúy Thúy không khác gì mẹ! Quả là mẹ nào con nấy!

Nàng thành thật nói với Thúy Thúy:

- Đối diện với chị, em hồi nhớ đến Bác, mẹ chị! Lúc đó, trong đầu em suy nghĩ hay thắc mắc điều gì, Bác nhìn sắc mặt em là đoán ra ngay! Chị có được bản năng thiên phú của mẹ!

Rồi nàng cười cười nói tiếp, giọng nửa đùa nửa thật:

- Quả thật chị đã đoán đúng những thắc mắc trong đầu em. Nhưng chị có đoán ra, em không tin chị qua Mỹ để biến thành người đàn bà trong chính giới Mỹ không? Phải nói là chị được huấn luyện để trở thành...

Nàng không muốn nói thẳng thừng nỗi nghi ngờ của mình là Thúy Thúy được CIA huấn luyện làm điệp viên, nên cố ý bỏ lửng câu nói.

Thúy Thúy hí mắt nhìn LyLy một lúc lâu mới lên tiếng:

- Được! Cô không tin những gì tôi nói, mà tôi cũng không tin những gì cô nói. Rất có thể chúng ta có điểm tương đồng là cùng đến vùng này để xem «sa mạc phong ba».

LyLy chợt nhớ Trụ cờ Vàng, Chef đã căn dặn nàng muốn nhận ra người của CIA để liên lạc trên xứ này phải biết mật hiệu: «Đại Bàng vỗ cánh, sa mạc phong ba». Như vậy Thúy Thúy đích thực là người của CIA rồi! Nàng mừng quýnh nói:

- Phải! Phải! Sa mạc phong ba! Đại bàng vỗ cánh! Đại bàng vỗ cánh, sa mạc phong ba!

Câu mật hiệu vừa thoát khỏi môi miệng LyLy, Thúy Thúy quàng tay ôm nàng, miệng cười mà lệ cảm xúc chảy ra:

- LyLy! LyLy! Không ngờ chúng ta cùng một chiến tuyến! Mừng quá đi thôi!

Hai bàn tay của họ vụt nắm lấy nhau, mắt nhìn mắt, lệ vui mừng ướt đẫm lên mặt...

Một lúc thật lâu, thật lâu... chừng như nỗi cảm xúc trong lòng đã dịu xuống, LyLy lên tiếng:

- Chị à, bây giờ thì chị và em không còn điều gì phải giấu giếm với nhau nữa. Em hoạt động cho cơ quan tình báo của CPQ, có nghĩa là «Cờ Phục Quốc». CPQ thành lập bởi người Việt ở hải ngoại sau ngày Cộng sản chiếm miền Nam. CPQ được sự bảo trợ của CIA. Cho nên em cũng hoạt động cho CIA. Tuy nhiên lần này em có công tác ở Singapore. Chỉ vì trong chuyến bay, em xui xẻo bị kẹt lại ở phi trường Bagdad nên mới lưu lạc đến vùng này. Em bị bắt và bị nhốt ở đây tưởng rằng sẽ không có ngày trở về thế giới bên ngoài...

Thúy Thúy ngắt lời, giọng vổ về:

- Đừng lo! LyLy đừng lo nhé? Tôi sẽ tìm cách đưa cô rời chỗ này trước khi chiến sự xảy ra.

LyLy cười nhỏ:

- Em nào có lo lắng gì đâu? Đã gặp được quý nhân mà? Nhưng em vẫn còn điều thắc mắc.

- Cô còn thắc mắc điều gì?

- Chị chịu làm phu nhân thứ tư cho lão tướng Á-rập Hakim thật sao?

Thúy Thúy cười ngất, hỏi lại LyLy:

- Đàn bà con gái Việt Nam thế hệ này có ai thích làm vợ bé hàng thứ tư cho một ông già không?

- Đương nhiên là không!

- Vậy cô nghĩ tôi chịu làm vợ thật sự cho lão ấy à?

LyLy ú ớ:

- Chắc là không phải... nhưng mà... nhưng mà rõ ràng ai cũng nói chị là phu nhân thứ tư mà?

Thúy Thúy bật cười lớn, rồi kê miệng nói nhỏ vào tai LyLy:

- Tôi dùng mê hồn thuật khiến lão rước tôi qua Iraq với danh phận phu nhân thứ tư là để qua mặt mọi người. Thực tế tôi chẳng là gì gì... của lão.

- Chẳng lẽ ông ấy chịu nghe theo lời chị dễ dàng như vậy sao?

Thúy Thúy gục gật đầu:

- Cô không tin tôi à? Cũng phải! Vì tôi không thành công áp dụng cái «chiêu mê hồn» đối với cô, nên cô không tin tôi điều khiển được lão ấy! Sự thật lão không còn trẻ, nên tuy là lãnh tướng chỉ huy, tinh thần đã yếu kém, nhất là có chứng bệnh mất ngủ. Tôi chinh phục lão bằng cách giúp lão đêm đêm ngủ say như chết, vừa để vai trò làm vợ giả của tôi được yên

thân, vừa để lão lúc nào cũng mang tôi theo bên cạnh. Đối với lão tôi không khác gì thần dược trị chứng bệnh khó ngủ. Cho nên những gì tôi muốn, lão đều nghe theo.

LyLy chắt lưỡi khen dài:

- Em thật phục chị sát đất! Hèn chi em nghe kể: «vị phu nhân thứ tư được tướng Hakim cung chiêu, đi đâu cũng mang theo». Hóa ra là mưu kế của chị theo sát tướng Hakim để quan sát tình hình quân sự của Saddam! Có thể nói chị là một trong số điệp viên CIA tài trí nhất.

- Tài trí nhất thì tôi không dám! Cũng vì tôi theo sát tướng Hakim đến vùng này mới thấy được sự thật để báo cáo. Chớ nếu không chính mắt thấy tai nghe, chắc phe Mỹ và Liên Minh lầm tưởng lực lượng quân sự đối phương hùng mạnh lắm.

LyLy hỏi:

- Theo chị, lực lượng quân sự của Saddam không hùng mạnh sao? Trên đường đi đến đây em gặp rất nhiều quân xa chở đầy xetăng, thiết giáp và súng phòng không để đưa ra chiến trường. Xem ra vũ khí chống địch của Saddam đáng sợ lắm. Nếu đánh giáp trận trên sa mạc, phe Mỹ và Đồng Minh đi vào trận địa bao vây bởi ngàn ngàn xe-tăng, thiết giáp, súng phòng không... chắc không tránh khỏi nguy nan.

Thúy Thúy bồng ngửa mặt lên trời cười dài:

- Khi theo tướng Hakim đi quan sát vùng chiến địa bày ra ở sa mạc, từ xa tôi trông thấy cảnh dàn trận quân sự của Iraq với hàng hàng lớp lớp xe-tăng, thiết giáp, súng phòng không

và quân binh đứng dày đặc sẵn quanh đó, tôi sợ đến kinh người. Chừng đến gần, tôi mới nhận ra hầu hết là đồ giả!

LyLy sững sốt kêu lên:

- Đồ giả?

- Phải! Đồ giả!

LyLy trở mắt nhìn Thúy Thúy, hỏi:

- Đồ giả nghĩa là sao?

Thúy Thúy cười:

- Tức là không phải thứ thiệt!

- Em thực tình không hiểu ý chị! Chẳng lẽ xe, súng, quân binh... đều là ngụy tạo?

- Chớ còn gì nữa! Vũ khí thật và binh sĩ thật có ít thôi. Số còn lại «xetăng, thiết giáp, súng chống phi cơ, binh sĩ dàn trận... hầu hết đều chế bằng plastic «made in China»⁴, để lừa phe Mỹ và Đồng Minh!

LyLy thảng thốt kêu lên:

- Trời ơi là trời! Quân Á-rập sao có thể nghĩ ra mưu kế lừa bịp độc đáo như vậy được? Khó tin quá!

⁴ chuyện có thật trên chiến trường Iraq

- Á-rập làm gì nghĩ được gian kế lừa bịp «cao cấp»⁵ như vậy được chớ?

LyLy nhúu đôi mày xinh đẹp:

- Chẳng lẽ Saddam rước quân sư nước khác vào đây để làm chiến tranh chống Mỹ?

- Đúng vậy! Cô có biết cố vấn của Saddam là mấy tên mắ dịch nào không?

LyLy suy nghĩ một lúc, la lên:

- Trên thế giới này bọn có tài lưu manh lừa bịp không ai đứng đầu ngoài các ông bà «đỉnh cao trí tuệ» con cháu của họ Hồ gian hùng Cộng sản Việtnam.

Cũng may Thuý Thuý không biết mình có huyết thân với họ Hồ, nên vỗ tay bốp bốp, khen dồn:

- Đúng phóc! Cô đoán đúng quá! Cô thông minh thật!

Lyly cười khì nói tiếp:

- Đừng nói em hay ai khác, dù trẻ con Việt Nam trong xứ hay hải ngoại cũng biết được các tên chớp bu «đỉnh cao trí tuệ» trong xứ ViệtNam hiện nay có tài gian manh lừa bịp đứng đầu thế giới nữa mà?

- Quả đúng như vậy!

⁵ từ ngữ của Việt Cộng

LyLy thở ra:

- À thì ra quân sư của Saddam là những tên đồ tể Cộng sản ViệtNam! Chúng còn say sưa chiến thắng đánh Mỹ và cũng còn đang hăng máu tiêu diệt đồng bào miền Nam, nên kiêu căng tự đại, cho rằng trên thế giới chỉ có chúng mới đánh thắng cường quốc Mỹ⁶. Saddam nghe bùi tai nên mới rước đám quan thầy xuất thân từ rừng rú vào đây! Đâu có biết rằng chiến lược trong rừng của chúng áp dụng vào trận địa trên bãi cát không khác gì cáo gầy chân, chồn mù mắt, không cựa quậy nhảy nhót gì được!

Ngừng một lúc, LyLy nói tiếp:

- Em cam đoan trận chiến này Mỹ sẽ thắng nhanh chóng, Bọn chồn cáo ViệtNam sẽ thấy rằng người Mỹ đã nhân từ với nhân dân miền Bắc trong 30 năm qua nên mới để chúng tồn tại trên quả địa cầu. Rồi đây những cái mồm khoác lác của bọn ấy sẽ phải câm lại, hoặc nếu còn mở ra là để mơn trớn ve vuốt ninh bợ Mỹ. Chị hãy chờ xem lời tiên đoán của em!

Thúy Thúy cười hít hít:

- Không cần tiên đoán, chắc chắn Saddam cùng với đám quân sư ngu ngốc sẽ bị bại trận nhanh chóng, vì trò lừa bịp của bọn chúng tôi đã báo cáo về Mỹ về «chiến trường giả tạo» do bọn Tàu Cộng và Việt Cộng bày ra.

LyLy nghe Thúy Thúy nói đã báo cáo về Mỹ mọi sự, trong lòng vô cùng mừng rỡ. Như vậy CIA đã biết mọi sự thật, Chef nàng tất cũng đã biết sự thật.

⁶ chuyện có xảy ra

Nàng nói với Thúy Thúy:

- Nói thật với chị, hôm qua khi tới vùng này, từ gian phòng khách sạn em nhìn thấy nhiều quân xa cỡ đầy nhóc xe tăng, từng lớp chồng chất lên nhau. Em vừa lo sợ, vừa ngạc nhiên, không hiểu vì sao một toa xe cỡ hàng có thể chở được nhiều xe-tăng hạng nặng như vậy? Giờ nghe chị nói, biết được những thứ đó làm bằng plastic em vui mừng lắm. Vì nếu không nhờ chị qua đây theo dõi chiến trường của Saddam, Mỹ không khám phá ra mưu kế lừa bịp đó, thì sẽ gặp nhiều trở ngại khi hai bên giáp trận nhau. Chị là người có công lớn trong cuộc chiến này đó.

Thúy Thúy nghe LyLy ca tụng mình, vui vẻ trong lòng, nhưng giả vờ nói lảng:

- Không chừng là do đàn anh Trung Cộng đưa ra dụ kế đó. Hàng giả trên thế giới đều sản xuất từ Trung Hoa thì việc chế xe tăng giả, súng giả, lính giả... là nghề của các ông Tàu Cộng mà?

LyLy cười ngất:

- Phải lắm! Tất cả thứ chi giả tạo xuất hiện trên thế giới cũng sản xuất từ Trung Cộng mà?

- Nhưng đều đáng kinh sợ nhất là thực phẩm giả tạo, thuốc giả tạo... Thật là bọn ác ôn hại người!

Hai người nói chuyện say sưa quên cả giờ giấc! Người tài xế chờ bên ngoài thấy khá lâu mà nữ chủ chưa ra, nên lên tiếng gọi.

Thúy Thúy nghe hẳn gọi mới nhìn đồng hồ nơi tay thấy đã quá trưa, nên đứng lên từ ghế LyLy:

- Trễ qua rồi! Tài xế đã chờ đợi quá lâu rồi! Tôi phải về chỗ ở, cũng để gặp tướng Hakim xin ông cho cô theo tôi về Bagdad. Vùng này nay mai sẽ có chiến sự xảy ra, chúng ta không thể ở lại khi hai phe xáp trận. Đêm nay cô hãy yên ngủ trong gian nhà này. Sáng mai tôi sẽ trở lại. Hy vọng là sẽ có tin tốt cho cô.

Sau câu nói Thúy Thúy ôm LyLy trong vòng tay từ ghế rất là thân thiết. LyLy cảm động chỉ biết nói:

- Cám ơn chị!

Hết

(Xem tiếp chương 4)